

ПРОВЕРКА
2010

КНИГА ДЕВЕТА * 1947 г.

АЗ СЛУЖА

ОРГАН НА БЪЛГАРОКИ МЛАДЕНКИ ЧЕРВЕН КРЪСТ

БМЧК И БРИГАДИРСКОТО ДВИЖЕНИЕ

Българският младежки Червен кръст е хуманна организация, която служи на принципите на човеколюбието, взаимопомощта и международната солидарност. В изпълнение на тези свои социални задачи БМЧК, в продължение на своето многогодишно съществуване, безспорно е бил съпътстващ и от политическото развитие на страната ни и често пъти организацията му и неговите прекрасни принципи са били обект на политическо посегателство и той е бил принуден в миналото да се развива при една атмосфера и един курс, които далеч не са отговаряли на неговите действителни и високочовешки задачи. Известно е на всички, че бившето управление бе превърнало БМЧК в една казюзна организация, която трябваше да бъде в услуга на една политическа кауза, далеч не отговаряща на преките и съществени задачи на БМЧК.

Девети септември дойде и внесе дълбок прелом и промяна във всички сектори на нашия политически, стопански, правен и културен живот. Като смени формата на управлението, внесе нови елементи в обществното устройство и бъдещето развитие на страната ни, чрез промяна в основния ѝ закон, като посочи за важен обществено-фактор в живота ни — трудът и едминистрирането експлоатацията на човек от човека. Около това ново и основно начало — трудът, се явиха нови елементи в нашата общественост: трудови норми, планово стопанство и строителство и нов морал в отношенията на хората, които събрали всички заедно имат за задача да изградят светлото бъдеще и благодеяние на широките народни маси. Като част от този голям процес на нашата нова общественост и като сериозен фактор в строенето на демократичната ни република се създаде, организира и бележи възторжен възход нашето бригадирско движение, което с младия, творчески труд на нашата народна младеж, която вложила силите си в изпълнение на двегодишния стопански план, в електрификацията, водоснабвяването и шосеят на страната ни, както и в помощ на селото, даде обществено израз на принципа на взаимопомощта и я манифестира днес по един блестящ начин, който разчули програмите на отселните организации, а по замах и проява е добил всенароден характер. В това отношение девизът на бригадирското движение „Строим за родината“ се покрива с лозунга на БМЧК — „Аз служа“. Ето защо бригадирското движение е всички негов инициативни мамери най-топъл и сърдечен отклик в организацията на БМЧК, като реален израз на принципа на народната самопомощ, легнал в основите на организацията ни. Като резултат на горното разбиране БМЧК участва дейно в бригадирското движение и има активен дял в националната и местните строителни бригади, както следва:

Над 70 младежи червенокръстци участваха като санитари — бригадери по различните обекти на Перник—Волуяк, Ловеч—Троян, Хаин боаз, Д. Т. О. и Т. Е. Ц. Надежда, 14 младежи и девойки бяха изпратени в чужбина за санитари — бригадери, към представителните групи на националната младеж, строителната бригада „Георги Димитров“; една червенокръстка в Чехословакия, един червенокръстец в Албания и 12 — в Югославия.

Освен това младежите червенокръстци в цялата страна се поставиха на разнопособие на КДМ и масово налязоха в националната и местните строителни бригади, като строители бригадери. Навсякъде нашите санитари работеха и като строители през свободното си време. На много места те се класираха като ударници. Така нашият санитар към бригадата изпратена в Албания се завърна като ударник, награден със съответния орден — същото се отнася и за нашата санитарка в Чехословакия, а в Югославия, един от нашите санитари се класира като ударник и висока надморска работа. Ние получихме от Югославския младежки Червен кръст писмо, с което възхваляват отличната работа извършена по линията Шамац—Сараево от нашите санитари.

Така, Българският младежки Червен кръст с участието си със свои бригади в чужбина служи не само на своя народ, но на цялото човечество, въдъновявайки се от принципа на международната солидарност.

Ето защо, БМЧК и майки пригърче каузата на бригадирското движение, все едно, че служи на делото и принципите на взаимопомощта и международната солидарност, които са основни елементи на собствения му девиз — „Аз служа“.

Нешо Пейчев

Подпредседател на БМЧК

Югославянски бригадири-червенкръстци с председателя на БМЧК — д-р Г. Ангелов

ЕДИН Е ПЪТЯ НА НАШИТЕ ДВА НАРОДА — ПЪТ НА ВСЕ ПО-ТЯСНО СЪТРУДНИЧЕСТВО

*Типолд Миодраг
шеф на болницата на Югосл.
Червен кръст в България*

Заедно с младежката строителната бригада от Югославия, пристигна в България и един санитарен екип, организиран от Югославянския Червен кръст.

Екипът се състоеше от 11 души, като в него бяха представени всички републики на Югославия.

Още когато ни бе казано, че заминаваме за България, ние бяхме необикновено радостни. И действително, истинският образ на братската любов се показа пред нашите очи още при преминаването на границата при Цериброд. Ние границата само видяхме, но в сърцата не я почувствувахме. Видяхме, че тук живее същият народ, същата младеж, прензпълнена с идеали, вяра в своята сила и истинския трудов героизъм, както в нашата родина.

За мястото, където щяхме да бъдем настанени, ние чухме още във влака. „Пенчов мост“ е един

от най-тежките обекти на линията Перник-Волуяк*, ни каза командирът, който ни посрещна от името на българските бригадири. „Та това и търсиме ние“ отговориха нашите бригадири, „като ще е помощ, нека бъде най-пълна“.

Като огледахме границите на този огромен обект, изпитвахме удивление пред делото на българската младеж. Ширината на насипа, голямата височина, тежестта на самия терен за работа ни увериха, че българската младеж е изпълнена с неизчерпаеми творчески сили, че тези сили са получили пълен разцвет след 9 септември 1944 г. и сега българската младеж знае какво иска и какво може.

Нашата работа не беше особено тежка. От нашата палатка ние направихме на бърза ръка болница. „Болница братство и единство“ — я наричаха нашите бригадири.

Югославянски бригадир-червенокръстци

Болните ни изпращаше българската амбуланта и югославянската бригада амбуланта. В болницата лежах тежко болни, с признаците на възпалени плеври или подобни случаи, както и тежко ранени на обекта. Преминаха през болницата около 150 другари и другарки, българи и югославяни.

Помощта, която ни указаха българските санитарни и нездравни. Командирите на отреди се напънаха да бъдат в наша услуга. В болницата ние имаме електрическо осветление, макар и да се намирахме на по-високо място от останалите помещения. Лекарите, които посетиха нашата бол-

ница, се произнесоха, че това е едно голямо постижение за българските санитарни и специално за бригадите в Пенчов мост.

Членовете на нашия екип работеха през свободното време и на самия обект. Нашето желание бе да работим в същия дух на съвръщаване, който владее на линията Шамац—Сараево.

Нашият санитарен екип бе почетен с посещение от членове на Върховното управление на български младежки Червен кръст, начело с секретаря на Върховното управление другаря Ст. Райчинов. Подаръците, които получихме и сърдечните приветствия към делегацията ни, затвърдиха у нас горещото желание да бъдем и в Югославия неуморни пионери за задълбочаване братските връзки между два народа.

Екипът напуста Пенчов мост, заедно с югославската бригада. Ще остане нездравнива в нещите сърца раздялата с героичните български бригадир.

При обиколката из страната ние видяхме, че не е останал нито помен от шовинизма и че един е пътя на нашите два народа — пътя на все по-тесното сближение.

Ние сме горди, че бяхме първите, които почнаха на дело да осъществяват това, което решиха в Блед нашите мъдри ръководители, гениалните Димитров и Тито.

Да живее вечното братство между югославския и българския народи.

ЧЕРВЕНOKPЪCTИЦЕ В ТРУД БДЯХА И ИЗГРАЖДАХА МЛАДЕЖКОТО ЕДИНСТВО НА ШАМАЦ—САРАЕВО

На първи септември в България се завърна българската бригада „Г. Димитров“ три пъти ударна, която работи в братска Югославия на младежката линия Шамац—Сараево. Високата оценка и награда, която получи нашата бригада не се дължи само на извършената огромна физическа работа, а на всеотдайна добре организирана дейност.

Голям дял в успехите на нашата бригада имат и червенокръстците. Единствената бригада, която беше най-добре подсигурена със санитарни, беше именно нашата. Доброто разпределение на червенокръстците можа да ангажира всички и даде възможност за добра работа.

При българската бригада се създаде амбуланта, която обслужваше не само нашата бригада, а и всички останали бригади.

Не мога да се каже, че енергичната и съвестна работа особено на някои от другарите червенокръстци не даде големи резултати по опазване здравето на бригадирите и хигиената в лагера, което е много необходимо там, където живеят много хора.

В бригадата служеха като червенокръстци другарите Величко Николков, Тодорка Величкова, Велю Иванов, Енил Богданов, Антон Войнов, Веселин Кръста, Михаелина Михайлова, Цанко Календишев, Димитър Чесвиников, Георги п. Русев, Никола Н. Любчанов.

Под енергичното ръководство на младия лекар в бригадата Г. Икономов резултатите на на-

шата амбуланта са много добри, а някои от червенокръстците с право получиха званието ударници.

Неоспорими са заслугите на другаря Велю Иванов, който най-съвестно служеше в амбулантата, а след обед изкарваше колички наравно с най-добрите ни ударници. Зетова той с гордост може да носи ударническата значка на гърдите си. Ударничка е и другарката Тодорка—Дора, която полагаше майчинни грижи за болните. Похвален е др. Величко Николков за примерната му и упорита делова работа, заслужава да се похвали младата червенокръстка Михаелина, която показва образ на младия волеви човек. Тя не се изплъщи от физическия труд, а се хава здраво за количката и работи упорито и с воля до зевърването на обекта, въпреки че никога преди това тя не е работила такава тежка физическа работа.

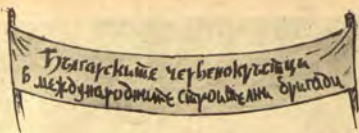
За всеки червенокръстец може да се посочи случай на готовност да помогне на болния си другар или да защити името на бригадата ни.

Червенокръстците работиха с количките на линията Шамац—Сараево, бдяха за здравето на своите другари и изграждаха единството на демократичната младеж.

В труд те бдяха и изграждаха себе си като нови граждани на новата ни страна.

Славко Виденов

командир на Български три пъти ударна бригада на линията Шамац—Сараево

НА ЛИНИЯТА ШАМАЦ—САРАЕВО

Младежката линия Шамац—Сервеево е една огромна школа, където югославската младеж калява волята си и укрепва добродетели на истинска народна младеж—гаранция за утрешното светло бъдеще на Югославия.

Линията Шамац—Сервеево е също така мястото, където това

лято си дадоха среща хиляди бригадирни, дошли от различни краища на света, водени от великата идея за единна световна демократична младеж, верен страж на световния мир.

Българският младежки Червен кръст също изпрати група младежи червенокръстци, които заминаха с българската бригада и имаха за задача да уредят бригадирска амбулатория.

Нашата бригада, а с нея и ние червенокръстците пристигнахме на строящата се линия на 9 юли късно след обед.

Няколко часа преди това редно преподавателят на младежкия строителен обект Шамац—Сервеево беше предал съобщението за нас и часа за нашето пристигане.

Тесиолинейният влак, с който пътувахме още от сутринта се провираще между живописните хълмове на красивата Босна. По същия път щеше да мине и новата нормална линия, която ще има грамадно стопанско значение както за Босна, така и за останалата част на Югославия.

От разсъмяване наблюдавахме строителните обекти разположени непрекъснато по нашия път. Където с непозната бързина и въз-

хителна сръчност работеше младежта на Тито.

Това беше един безкраен шпалир от красиви и ентузиазирани младежи, които с непрекъснати и радостни викове посрещнаха нашето минаване.

Грамадни бели надписи чертвеха: „Да живее Тито“, „Ние сме Титови, Тито е наш“, „Ние изграждаме линията, линията гради нас“, „Да живее единството на славянските народи“, „Да живее световната младежка федерация“.

Късно след обед един завой ни откри няколко големи бели барки, пръснати сред грамадни дървета само на няколко метра от тихата и пълноводна река Босна.

Районът украсен с много знамена, на платца издигната трибуна, а всичко наоколо изпълнено с младежи, които щом забелязаха влака с радостни викове се спуснаха към мястото, където щеше да спре. Издигаха лозунги, много от тях на непознати езици, в които името на Георги Димитров беше единственото нещо, което разбиряхме. Гръмна и нашето непрекъснато и мощно ура. После, преди още да слезем от вагоните, ни грабнаха на ръце и отнесоха до мястото, където до късно ве-

Георги Русев
Ямбол

Димитър Часовникаров
Севлиево

Маргарита Божикова
София

Веселин Кръстев
София

Никола Людциканов
Русе

Величко Николов
София

Георги Иконова
Юстиндия

Тодорка Величкова
София

Цанко Календжиев
София

черта продължи веселието в чест на нашето пристигане.

Неповторими ще останат в живота на всеки от нас чувствата, които изпитахме и възлението, което преживяхме през този първи ден на нашето пребиваване на линията.

След няколко дни открихме на линията Шамац—Сарево първата българска бригадирска амбулатория „Д-р Рачо Ангелов“, обслужваща българската, две френски, две унгарски, белгийска и много югославски бригади.

Амбулаторията притежаваше богата аптека и инструментариум. На вратата поставихме надпис за приемните часове на четири различни езика.

За шеф на амбулаторията лекаря Георги Иконова, член на БМЧК в клона при медицинския факултет и лекар на българската

бригада. Заместник шефа Величко Николов, зав. превързочната Велю Тончев, зав. аптеката Тодорка Величкова, за кухня и диетична храна Веселин Кръстева. За санитар на обекта Георги Русев, хигиенисти и санитарии в бригадата: Михайлина Михайлова, Маргарита Божикова, Антон Войнов, Емил Богданов, Никола Людцканов, Димитър Часованикаров и Цанко Календжиев.

Без да спазват определения час първи доходоха французите. За момент в амбулаторията се говореше само на френски. С веселите младежи, дошли от далечна Франция, се сприятелихме бързо. Говорихме им за българските младежки Червен кръст, разглеждаха с любопитство купчината книжки от нашето списание, за което казваха най-ласкави думи.

Нашите бригадир, станали вече образец за ред и дисциплина, образуваха сутрин редица, всяка чета отделно със своя дежурен, за преглед при лекаря, за превързки и лекарства.

Още през първите дни ни направи впечатление малкият брой болни, които даваха югославските бригадир, въпреки че и те бяха дошли от различни краища на Югославия и както чуждестранните бригадир се поставяха при местни условия и климат.

Причината за това открихме в уредбата на тяхните помещения, трапезарии, кухня, района на техните бараки, а най-вече в отношението на техните командири към въпросите засегащи хигиената и битовите условия и в организацията на тяхната здравна служба.

Посетихме Люблинската бригада, първенец по хигиена и уредба. Бригадата се помещаваше в две просторни палатки. Денят беше слънчев и платнищата вдигнати така, че слънцето проникваше свободно. Нито следа от непрани дрехи, или излишен багаж. Одеждата изструпани и излъхнати върху леглата като в помещението на наши новобранци при най-строг ротен фелдфебел.

Теренът около палатките изравнен с чакъл и покрит с жълт пясък, както аленте на най-добре поддържания парк.

На видно място голям резервоар с хлорирана вода за измиване на ръцете. Край реката място за изпиране и скеле за сушене на прането.

На кухнята стените варосани и украсени с рисунки, а всички съдове така излъквани и подредени, че нъчно можеше да се

Сдигнен общ медицински преглед, извършен от червенкръстите при Бълг. амбулатория „Д-р Рачо Ангелов“

допусне, че тук три пъти дневно се приготвя храна за 500 бригадири. В трапезарията масите са покрити с бяла хартия.

На страна е клозетът, стегната бяла барака, която всеки ден се пръска с хлорна вар, на отходните места капаци, а при входа резервоар с хлорирана вода за измиване на ръцете.

По района срещнахме група бригадири, които само преди половин час са били на обекта. Изтъпани и всички в бели дрехи, като че ли за пръв път сега облечени. Те бяха образец за добре поддържана лична хигиена. В лагера нямаше нито един болен на легло, или неотишел на работа, поради болест.

Очудваше ни енергията на отговорника санитар при бригадата, една малка засмяна девойка, ученичка в средното аптекарско училище в Люблина, която беше успяла да издигне на таква висота уредбата и хигиената в лагера, за които неща тя бе отговорна.

Всяка седмица шефът на секцията имаше заселение със санитарите от отделните бригади, където се разискваха мерките, които трябва да се вземат, или материалите, които трябва да се отпуснат, нужни за здравеопазването на бригадирите в тази секция.

Отделна санитарна комисия всеки ден обикаляше всички бригади в секцията и в санитарната книга отбелязваха нередовностите.

На третия ден Велю Иванов, завеждащ превързоchnата в амбулаторията, е нещо недоволен. Неговото желание да отиде и работи на обекта е почти неизпълнено. В амбулаторията работата е толкова много, че едва се смогва. Но той е непреклонен и отива. В негово отсъствие в превързоchnата работят тези, които остават. Още същия ден, вечерта на проверката, командирът съобщава: „За днешния ден най-висок процент над нормата е дал бригадирът червенокръстец Велю Тончев Иванов, който през деня е извозвал едновременно две пълни колички“.

Гиреъръка на бригадир

Нашата бригада работеше като никоя друга. За трудовите подвизи на българската бригада, станала вече ударна и носеща името на великия Георги Димитров, говорех всички бригадири по линията.

Дните и за нас минаваха в непрекъсната работа. Голямият портрет на Д-р Рачо Ангелов, наричан от художника при бригадата Димитър Остойч, украсяваше една от стените и образът на старият комунист и учител на помладите вдъхновяваше за по-предавна работа.

Бяхме горди, че служехме на великата идея на Червения кръст, а заедно с това и на безсмъртната идея за братството и единството между славяните.

След близо два месеца си тръгнахме от линията с двама от нашите червенокръстци с значки на ударник — Тодорка Величкова и Велю Тончев Иванов и похвалени с диплом — лекаря Георги Йкономов, Михаиллина Михайлова, Антон Войнов, Величко Николов и Емил Богданов.

Получихме и благодарствено писмо от шефа на здравната служба на линията Шамец—Сараево, майора д-р Конфорти, за големите грижи, които са полагани за

болните в нашата амбулатория и това, че нито при един случай не е допуснато да се яви усложнение и алошаване на състоянието на болния.

Последния ден в Белград посетихме Югославияския младежки Червен кръст, където близо половин ден прекарахме в най-сърдечен разговор с председателя на централното младежко Вече при Югославияския младежки Червен кръст, другаря Миле Мандич. Идетая за размяната на санитарни червенокръстски екипи е на другаря Миле Мандич и той изказва пожеланието, че това сполучливо начало между Югославияския и Българския младежки Червени кръстове ще се използва и от други национални секции на Младежкия Червен кръст за по-тисното сближение и опознаване на младежите в служба на мира.

Върнахме се от братска Югославия щастливи, че сме служили на великата идея на Червения кръст за международна солидарност и братство между народите.

Величко Николов

Отговорник на българската червенокръстска бригада по линията Шамец Сараево.

МЛАДЕЖЪТ-ЧЕРВЕНОКРЪСТЕЦ ТРЯБВА ДА ОБИЧА

НАД ВСИЧКО СВОЯТА РОДИНА.

ГЕОРГИ ДИМИТРОВ

НА БРИГАДА В ЧЕХОСЛОВАКИЯ

К. Воденарова

- Bulharské brigady Dimitrova trikrát zdar!
- Zdar! Zdar! Zdar!
- За Чехословашката младежка бригада „Ура“ другари!
- Ура-а-а...

Сиво-зелените редици се наклониха, разкъсаха строя и... вдигнаха високо на ръце петдесет и един синевълзуг бригадери.

Така стана познаването на строителния обект край град Мост — 60 километра северозападно от Прага. Заобиколена съм от цяла група девойки и младежи от Острава и Бърно, които постоянно ме питат нещо на чешки език. Стоя смутена сред тях и с яд констатирам колко бедни са моите познания по този славянски език, получени в университетта. И все пак ние прекарасо се разбрахме — не на чешки, не на български, а на някакво наше, славянско есперанто. Само нашият Стойчо от Трън стоеше мъълчав и лисан настрани, защото изглежда никой в Чехословакия не говореше трънски...

От поведената руско-чешко-сръбско-българска реч стана ясно, че тук младежта строи път и постройки, като създава удобно миньорско селище.

Пълни с впечатления от няколкодневното пътуване, от сърдечния прием и с мечти за трудов героизъм ние се настигнахме в удобните дървени къщички. Това беше лагер, да, но с електрическо осветление и ред подобни уреди — електрически ютии, електрически котлони, радио и... баня...

Заредиха се дни на трудов ентузиазъм и бодър младежки живот. Пред нашите бараки се появи оригинални украси с лика на Георги Димитров и релефна карта на България; по стените запъстриха интересни стен-вестници; трудовите норми започнаха луд бят — 120%... 180%... 350%... 370%... 400%... 600%... 800%... Пълни с любовитство и възторг очи следяха всяка наша постъпка, всяко действие. С тържествените вечерни проверки, импровизирани забави и изнасянето на радио-часове ние печелехме все повече и повече приятели.

Започна прекрасен заруджен живот. Ако ние с радост пеехме „Марш“ и „Света Катерина“, то с не по-малко възторг чехите изпълняваха „Елате хиляди младежи“ и „Димитров“. Ако нашите командири изнасяха сказки за България, то любимият на чехословашкия народ поет Илия Баар и известният командир на младежката бригада Вацлав Колар, често беседваха с нас.

Край моята санитарна чанта на обекта все по-често започнаха да идват чехи — кой пръста си ударил, кой с главобол, или зъбобол. А санитарна работа имаше довольно много, тъй като на лагера нямаше лекар, а за 300 бригадирци отговаряше само 1 милосердна сестра.

Пред моята натъпкана с теоретични познания глава, но ръце с много малко практика и главно пред кутината, пълна с лекарства за разслабване и

стерилни марли се изправяха често трудни и отговорни задачи за разрешение. Няма да ви описвам подробно първата помощ на разсечения от вагонетката крак на Данчо, трите инцизии направени умело от моата неопитна ръка и т. н. . . и т. н. . .

Заруденият живот и приятелството от ден на ден ставаха все по-здрави. Размениха се значки, фотографии, адреси, обещания. . . Ние бихме слушали за друга чехословашка младеж, а се срещнахме с ново, здраво поколение. Срещата на трудовия фронт укрепи в нас братската любов. Нашата Димитровска младеж и младежта на нова Чехословакия разбраха, че аред по славянските страни растат-млади кадри, които не се боят да прекратят старите производствени норми и поръчки, кадри на смели организатори в производството, рационализатори на производствения процес, изобретатели, кадри — упорити работници за славянска солидарност.

След един месец упорита съзнателна работа, нашата бригада бе обявена за първа ударна и на гърдите на 51 бригадирци блеснаха ударнически значки.

Каю награда — три шеметни, пълни с блясък, музика и знамена дни на фестивала, където светонатна младеж си беше дала среща, жадувийки справедлива мир и щастливо бъдеще. А след това — раздялата с бригадирците от град. . .

Аз никога няма да забравя малката тъмноока Ива, която непрекъснато питаше: „Маш ме рада?“. Нито русата Зденка с нейното любимо възклицание: „Ну, правда!“ . . . Нито Карел с неговото: „Почкай човече!“ . . . Нито Иван Поледне с неговия неизчерпаем запас от енергия . . . нито Дража . . . нито Марта . . . всички, с които прекарахме толкова прекрасни дни.

Аз никога няма да забравя младия, ентузиазирания поет Павел, който неотлъчно маршируваше в редиците на нашата бригада и непрекъснато пов-

На обекта кипи съревнование

твърше на български: „Да изпеем „Поклон народе мили“, да изпеем, другари!“ Ози Павел, синьонкият възторжен чех, който се раздели от нас с думите:

— Влюбих се! В петдесет и един човека се влюбих! Ех, ако цялата младеж се обичаше така, както аз в обичам, братя! . . .

След това започна нашето пътуване из красивата чехословашка земя.

Но на две страници не бих могла да ви разкажа за прелестите на Хрженско, наречено Чешка Швейцария, за чудните пейзажи на Татрите, за красиво забукания в мъгли връх Риси, за възшебната пещера „Данияновске яскине“, в която са правени снимки за приказния руски филм „Каменно цвете“, за сърдената ни среща в Братислава със словенски бригадери, за размяната на наши със словашки бригадирски значки . . . за пътя през унгарската пуста

и нова Югославия . . . и за славното завръщане в нашата скъпа родина.

В страниците на това списание бих споделила с вас за въздуше всичко, което видях и научих там. Всичко за новата Готвалдова младеж, които смело пише:

My stavime stavbu,
Stavba stavi nas! *)

*) Ние градим строев.
Строевът гради нас!

В ЕДНА ПРИКАЗНА СТРАНА

Ил. Ясичев

Само преди няколко часа ние пренинахме границата между Югославия и младата Албанска Република . . . Сега, нашата цел е гр. Драч. Всички сме неспокойни. Не можем да стоим на едно място. Как ли ще ни посредничат? Къде ли ще бъдем настанени? Каква ли ще бъде нашата обект? Питаме се един други и не можем да си отговорим. Шосето минава покрай новоотрождата се ж. п. линия Драч — Елбасан. Трасето почти

навсякъде е готово. Там и сега работят. Ние махаме с ръце на младежите, но те не ни забелязват. Работата ги е завладяла напълно. Спираме камиона, за да го украсим с зеленина. Късмет от близките дръвчета зелени клонки и ги окачваме по напачите на колата, по прозорците на кабината, по мотора — навсякъде, където може. Изваждаме нашето бригадирско знаме с лъна на вождя Георги Димитров, а до него поставяме и знамето на Албанската република. Вятърът подема краищата им и те гордо се развяват. Потегляме отново. Остават ни още 6 км. до целта. Пред нас между дърветата забелязваме едно голямо синьо петно, което малко по малко се уголемява, разширява се, оживява. Изведнаж то изпъкна пред нас с всичката си красота. Адриатическо море. Гледаме малките вълни, които се разливат бавно по брега и си спомняме за нашето Черно море. И тук и там водите се разливат свободно на свободна земя. Камионът дава сигнал. Поглеждаме напред. А там ни чакал. Шосето е затворено от младежи, девойки, знамена, плакати. Въздухът кънти от мощните им викове. Чувам ура. Всички изтръбват. За таква посрещане не бяхме и помислили. Гърдите ни се надуват, поемаме с дробовете си дълбоко въздух и над албанската земя се понеся нашето мощно бригадирско българско „ура“. Спираме. Оправяме дрехите си и същевременно гледаме тези, които ни посрещат. Радостни лица. Очите им светят възторжено. Ръцете им държат здраво плакати, на които четем на наш български език: „Да живее българската младеж“, „Да живее Георги Димитров“, „Да живее балканското единство“. И ние отговаряме: „Да живее Енвер Ходжа“, „Да живее героичната албанска младеж“. Те са ни чакали вече няколко часа до нашето пристигане. Но сигурно не чувствуват умора. И ние не я усещаме. Протъгане ръце и ловим здраво други ръце. Те са корави като

нашите — силни работни ръце. Правим опит да слезем от камиона, но не успяваме. Поемат ни на ръце и ни понесат по шосето. Искаме да запеем бригадирски марш, но гласовете ни треперят. Викаме „ура“ и чустваме как гласа ни става все по-дрезгав и по-дрезгав. Свалят ни внимателно пред една дървена трибуна, украсена с знамена и лозунги. Поздравяват ни. Говорят на албански, но ние разбираме какво искат да ни кажат. Знаем какво мислят. Виждаме това в тяхния поглед, усещаме го от тяхната топла прегръдка. От лявата ни страна забелязваме младежи в светли униформи. Те ни гледат с любопитство, с обич. Поглеждаме тяхното знаме. Бяло и синьо. Гърци. От устата ни се откъсва вик: „Да живее героичната гръцка младеж“. „Да живее ЕПОН“ . . .

Българската младежка представителна бригада „Георги Димитров“, която замина да работи зведно с албанските младежи на линията Драч — Елбасан броеше 41 души, от които 36 младежи и 5 девойки. Българският младежи Червен кръст участваше в бригадата с един санитар. За място, където да се разположи през време на престоя си в Албания, ѝ бе определена една къща на около 50 м. от морето, която на времето е служела за хотел. За чистотата и личната хигиена на бригадирите трябваше да се държи особено много, защото това влизаше в плана за съревнуване между отделните бригади. И културно-просветниците и санитарят се заеха на работа . . .

Обектът, към който беше придадена бригадата беше особено труден. Той представляваше мост — втория по-големиня по цялата линия и трябваше да бъде завършен в разстояние на един месец, въпреки, че до пристигането ни постройката бе останала назад с 21 дни. На нас се падаше задачата да навикаме изгубеното и да построим моста до определения срок. Бригадата разпределена на три сменя започна работата. Още от първия ден тя изненада със своя устрем, със своето желание и с бързото заучаване на естеството на работата. Всеки бригадир желеше час по-скоро да хване в здравите си ръце кирката, или лопата и да покаже на албанската младеж, как работни ние в България. А това беше нужно, защото самите албанци казваха: „Ние ще гледаме вашата работа, ние ще следим вашия начин на работа, ние ще се учим от вас“. И наистина през цялото работно време през деня, а дори и през нощта, около нас имаше младежи, които наблюдаваха това, което вършим,

Албанска младежка бригада

питаша за различни неща във връзка с работата, радваха се на нашите успехи...

Работното време беше 8 часа. За всеки десет дни получаваше от Главния щаб на Албанската бригада план, по който трябваше да работим. Като първа задача ни се възложи да изкопаем двата темела на моста дулки, където се изсипва бетон, за да бъдат основите по здрави, с дълбочина 4 метра. Въпреки лошите условия за работа и няколкократно промена на плана, задачата бе изпълнена на време. След извършване на подготовителната работа по постройката на моста, дойде ред на наливането на бетон в основите и издигането на колоните, на които трябваше да се държи бетонната плоча на моста. За тази цел беше докарана една бетонобръчка, която да ни помогне при приготвянето на бетона и неговото наливане. Обаче, още при първото пускане тя се повреди и стана негодна за понататъшна употреба. Сега нашите бригадирци се заловиха с ръце да бъркат бетона и да го изсипват по дървени улеи, или с колички по дървените колони. Работата беше такава, щото трябваше да се бърза. Всяко забавяне означаваше усложнение на работата — неизпълнение на плана. За това, винаги когато трябваше, не обръщайки внимание на умората, нашите бригадирци отиваха с песен на уста на извънредна работа. Тахната упоритост, тяхното желание за срочното изпълнение на плана очудиха всички. Името на българската бригада и устремът, с който тя работи стана известен по цялата линия на Албания. Усилията, които се положиха дадоха резултат. Планът беше изпълнен...

За хигиената на помещенията, за здравната уредба между бригадирците също така има какво да се каже. Бригадата имаше само един санитар, а работата беше разпределена на три смени. Естествено санитарят не можеше да работи непрекъснато и с трите смени, затова, по предложение на четните командири, той подбери няколко бригадирци, на които обясни някои от правилата на първата помощ и ги запозна с различните видове рани и превръзки. По този начин всяка смена се осигури с по един санитар, който между работата си на обекта имаше и задачата при леки наранявания да дава първа помощ, а при по-тежки случаи да заведе пострадалия. За наше щастие през цялото ни престояване в Албания, нашата бригада можа да отбележи само два по-тежки случая — и то още през първите дни на работата, поради невнимание от страна на бригадирците. По-късно, всички разбраха, че трябва да се внимава особено много през време на работата, защото и най-малката невнимателност от страна на някой бригадир би отстранила друг, а това означаваше намаляване на производителността на бригадата, чиято численост и без това беше малка.

В самото помещение бе определена една стая, която служеше за амбулатория. Тук се набираха и всички лекарства, с които разполагаше бригадата. Разбира се, материалите, с които тя беше снабдена от България не можеха да стигнат през цялото време. И санитарят не зее да влезе във връзка с местните здравни власти. След станалите разговори, всеки бригадир беше инжентриран против коремен тиф и през една неделя водени на баня в бригадирската болница. Всички необходими санитарни материали за бригадата се взимаха от там.

Благодарение на добрата хигиена в бригадата, благодарение на съзнателното отношение на бригадирците към здравните въпроси, през времето на престоя си в Албания бригадата отбеляза само два случая на заболяване.

Българската младежка строителна бригада работи в Албания 24 дни. През време на престоя си тя се прояви с отличната си работа на обекта, със своята културно-просветна дейност и с връзките си с останалите бригади по линията в I секция. За тази нейна дейност главният щаб на Албанската строителна бригада провъзгласи бригадата за „герой на труда“ и ударна бригада, като й връчи специално изработено за целта знаме. През време на обиколката си и при завръщането си в България наред с нашето бригадирско знаме и знамето на Албания се развяваше гордо и знамето на ударничеството. Българската младеж беше представена достойно.

Самолетът

в помощ на санитарната служба

До преди неотдавна у нас много нарядко се говореше за съществуването и дейността на санитарната авиация, за развитието на която по-големите и богати страни полагаха отдавна сериозни грижи. През време на войната и непосредствено след нея периодичният печат отделяше предимно място за бойната авиация и нейните постижения, като бегло даваше понякога откъслечни сведения за инак така нарастналата санитарна авиация. Днес ние имаме щастието не само да чуваме нещо повече за нея, но също така да притежаваме и собствена санитарна авиация, която макар и малка в сравнение със съществуващите такива в другите страни, работи вече непрекъснато в помощ на своя народ и дава своите първи, крайно надеждни резултати.

Въпросът в различните страни за поставянето на самолета в помощ на санитарната служба възникна едновременно с позвата на самолета, и паралелно с усъвършенстването на последния се създават и развиват организациите за санитарно-въздушната помощ. Извикването на самолета в помощ на санитарната служба идва от необходимостта да се даде бърза медицинска помощ в райони, отдалечени от санитарните центрове или в такива, които се оказват мъчно достъпни за земните превозни средства.

В периода от развитието на самолета до днес, конструкторите аероинженери са поставили на разположение на човечеството редица видове специално пригодени за санитарно ползуване самолети, които по възможност най-пълно да задоволяват поставените на санитарната служба задачи. До днешните типове санитарни самолети се е стигнало, като се е изхождало предимно от най-важните задачи на санитарната служба, една от които — отвозване на тежко ранени или тежко болни, нуждаещи се от сложни операции, от мъчно достъпни или отдалечени райони до местата, където може да се даде съответната медицинска помощ. За изпълнението на такава задача, от самолета се изискват качества, като:

— възможност за кацане и излитане върху сравнително малка площ около 1:0 м. дължина и 40 м. ширина, каквато площ лесно би се намерила почти в всеки район;

— възможност за монтиране в талото на едно или повече санитарни легла;

— възможност за вметване в кабината на бордов санитарен персонал; (един или повече бордни санитарни органи)

— възможност за вметване в кабината на необходимите санитарни чанти за даване бърза помощ, както и чанти за надлежните медикаменти и инструменти, за належащи малки операции.

Днешните санитарни самолети отговарят на тези изисквания. Такива качества притежават и самолетите, които днес са поставени в служба за даване бърза помощ у нас.

В последните години, в страните със силно развита самолетна индустрия, започнали да правят опити, които се показали напълно успешни за използване като санитарен новия тип самолет — така наречения хеликоптер, който позволява освен познатите нам постановелни движения по посока на дъж на самолета, но също така и движения в посока на вертикална му ос или застояване във въздуха на желана височина. Това ценно качество позволява, при даване на бърза медицинска помощ, самолета да каца на съвършено малка пло-

Вътрешност на самолета

щадка или при липса на такава, да се установи във въздуха непосредствено над самия обект, след което бордовият персонал посредством прикревяне към самолета на висеща стълба да даде нужната помощ. С наличието на това така съвършено въздушно средство — хеликоптера — въздушната санитарна служба ще може да се притече на всяко място, независимо от терена, и да даде своята помощ.

Интересът към санитарното въздухоплаване не е преставал да съществува сред всички санитарни организации. Особено след първия международен специален конгрес за санитарното въздухоплаване в Париж през 1929 година и по-късно —

Санитарният самолет е готов за излитане

през 1934 година, на които конгреси са били разглеждани въпросите свързани със санитарното въздухоплаване: пропагандирането му, приложението му и международното сътрудничество между отделните национални организации, интересът към санитарното въздухоплаване е бил засилен още повече. Понастоящем значението на въздушното санитарно дело в много страни е правилно оценено и на въздушно санитарните организации е отдадено заслужено внимание.

Благодарение на отлична организираната бърза въздушна медицинска помощ в повечето страни, биват спасявани с десетки хиляди ценни човешки живота из различните краища на света, при всевъзможните случаи на катастрофи.

Примерно за човечеството е съществуващата понастоящем отлична организация на въздушната санитарна служба в Съветския съюз, където за изграждането и развитието ѝ са вложени голями усилия и средства. Ролята на тази организация е огромна, като се има пред вид обширната територия на страната и съществуващите там непроходими и отдалечени от здравните центрове райони. За голяма ръст на тази поставена в служба на народа организация, говорят официалните данни, които дава въздухоплавателният печат. Така, през 1945 г. съветските санитарни самолети са пренесли повече от 33,000 болни и ранени за болнично лечение; същите са използвани и за пренасянето на 383,000 кгр. медикаменти. За първите шест месеца на 1946

год. пилотите на санитарните самолети са достигнали 62,800 пролетени часове, като са пренесли 26,520 болни и лекари и 400,000 кгр. медикаменти.

У нас, санитарно-въздушната организация има само няколкомесечен живот. През това кратко време, обаче, тя показва на дело своята дееспособност и качествена стойност.

Паметни ще останат дните, през които нашата санитарна авиация извърши първите подвизи, като даде бърза и въздушна помощ на пострадалите при бедствията станали в Разград, Добрич, Казанлък и др. Гордите и ласкави отзиви на пострадалите хиляди граждани и селяни, които получиха помощ при страшните бедствия през тази година, говорят най-добре за героизма на въздушната санитарна служба. Само няколко часа след съобщаване за бедствията, самолетите на санитарната служба се явяваха на обектите, където бордовият санитарен персонал веднага започваше даването на така нужната бърза помощ.

С ентузиазъм младите бордни санитарни екипи на българския народ изпълняват своя дълг и укрепват едно от най-културните начинания на нашето правителство.

С героични подвизи те осъществяват думите на министър-председателя на нашата родина — др. Георги Димитров:

„Развитието на нашата санитарна авиация ще помогне за спяването на много ценни живота“.

П. Петров

ДРЕБНА РАБОТА

Фейлетон от ЕМИЛ РО

Иваше си Лелин Маринчо тридесет зъба, бели като свинарски престилки и здрави като бригадири. Усмивнеше ли се, сякаш слънце в майско утро изгряваше. А закружеше ли, да речем, ябълка, всеки си преглъщаше слюнките и думаше „Блазе му!“, тъй апетитно беше всичко това — и ябълката, и зъбите му, и хрупкането. . .

Иваше си ги Маринчо от „максул“, както назоваше баба Вида врачката. Ни пари бе дал за тях, ни труд бе положил. За това навярно много-много не ги ценеше. И не ги пазеше. Сръбкеше горещата бобена чорбида. Хрускеше заскрежен жюварски смяг. Трошеше със зъби орехи и лешници пред другарите си, за да му кажат: — „Брей, че здрави тесли носиш! . . .“ Колято за изчистване . .

— Да ги мия ли? — опулавше се несреща ми той, кога се опитвах да му прочета кратка лекция по хигиена на зъбите. — С паста? Хи-хи-хи-хи! . . . С чет-а? Хо-хо-хо! . . . Стига, стига! Ще ме пукнеш от смях. . . Еснафина е то, братле! Дай ми свобода на тия грешници там, зъбите де! . . . Нена се развиват свободно! Самоинициативно. . .

И Лелин Маринчо остави инициативата, ако може така да се каже, в ръцете на своите тридесет зъба.

Търкулна се незабелязано една годинка. . . Към края на втората — някаква черна точица се ококори върху един от горните му десни кътници.

— Там става някакъв процес! — му рекох, при това с известна важност. — Ти не губи време. Иди при зъболекар!

— Дребна работа! — изпъчи гърди той. Зъбите ми са здрави като стомана! — и бръкна в джоба си, па измъкна шела лешници.

По късно черната точица се очерта като малка пукнатина в кътника. Но все пак остана дребулия за „човека със стоманените зъби“.

С течение на времето кътникът се разяде и не на шега започна да шрака от вътре. А Лелин Маринчо нехаше. . .

По едно време го срещнах и просто не можах да го позная. Поправил се оня ми ти човек. . . Надул бузи ще се пръсне. . .

— Какво става с тебе, брат? — го подхванах с мейстофелска усмивка. Потъргнало ти е нещо! . . . На кой ресторант се храниш?

И дори се приготвих да поотпусна кашша за повече глъстинка, т. е. да се абонирам на маринчовия ресторант. Пък то какво излезе. . .

— Стига! — сграза ме той. Ще се пукна от мъка!

— Хайде, хайде! Казвай! — продължавах да го дракам аз. Не бъди егост! Еснафина е то, братле! . . .

— А бе, ти не виждаш ли, че ме боли зъб? . . . Тогава чак забелзях, че Лелин Маринчо се бе поправил на половинка. Само дясната му буза беше надута.

— Веднага на зъболекар! — издекламирах като добър ученик назубрения урок.

— Ха! Голямо уважение на нищо и никакъв зъб! Дребна работа е то! Ще мине! Сега го налагам с горещи трици. Тъй ми рече стрина Гина. . .

След седмица отново видях „напълнелия“. Беше му „подобрено“. . . От горещите трици навярно. . . Страната му се беше подула още. А дребосът-зъб, както каза Маринчо, вече нетърпимо нахално го човъркеше. За зъболекар, естествено, и дума не можеше да става!

Но по-късно, когато Лелин Маринчо от страх и болки загуби „ума и дума“, операционното ножле остави по бузата му няколко резки „за спомен“.

От този ден Маринчо незабелязано отне самоинициативата на своите зъби и узурпира свободата им. А самият той стана първостепенен кръгъл „еснеф“. Започна да измива зъбите си по три пъти на ден. С четка. С паста. Посещаваше зъболекаря поне два пъти в годината. На другарите му дойде до гуша да слушат ежеминутно безконечни съвети по здравеопазването на зъбите, предписвани тъй охотно от Лелин Маринчо.

МЛАДЕЖКИ ЧЕРВЕН КРЪСТ

по
СВЕТА

НА ЕДИН МЕЖДУНАРОДЕН ЧЕРВЕНОКРЪСТКИ ЛАГЕР

Патриция Дрю*

Бях избрана да представя Британския младежки Червен кръст на един младежки червенкръстки лагер в Швеция. Бяхме петима — 2 момчета и 3 момичета и на път за лагера в Швеция трябваше да посетим и Дания. Пътувахме по вода 24 часа и пристигнахме в Есберг — Дания в 2 часа на следния ден и от там взехме експреса за Копенхаген. Това беше нашият първи поглед на чужда земя. И ние всички се взирахме усърдно през прозорците навън. Дания е една равна земя, която ми изглежда така спокойна. По нея няма никакъв преграда и се простира надалеч до където ти видиш очите. Изпъстрена тук там с малки бели с червени покриви къщички. Ние преминахме от Ютландия до острова Флин с ферибота и после до остров Зеланд. Към 10 часа пристигнахме в Копенхаген, където бяхме посрещнати от официални лица от Датския младежки Червен кръст.

В четвъртък потегляхме с ферибота за Швеция. Беше ни много, много мъчно за Дания.

Пристигнахме в Малмо — Швеция в 6 часа привечер и там се срещнахме с Датската и Холандската групи. Прекарахме нощта в дома на тенис-клуба. На следната утрин станахме рано и взехме

която надзърташе в красиво езеро. Момчетата спяха в палатки, а момичетата бяха настанени в дървени бараци разпръснати наоколо между дърветата. Лагерът се ръководеше от г. Флинг, подпомоган от г-ца Уернгист — секретария на Шведския младежки Червен кръст. Всичко бяхме около 120 души, от които 70% бяха шведи. Другите бяха червенкръстци от Холандия, Белгия, Дания, Финландия и Норвегия. Много малко от нас можеха да говорят другите езици, но беше удивително как бързо и лесно ставахме приятели.

Събуздаха ни всяка сутрин в 7 часа и в 8 се събирахме за церемонията около адигане на знамената, следвана от закуска в 8.30. От 9.30 до 11.30 следваше червенкръстна дейност, а в 12 отивахме да се къпем. Обедът се поднасяше в 1 часа и по-неже следобедите ни бяха свободни, ако искахме можехме пак да се къпем. В 4 часа се сервираше чай, след което имахме лекция по първа помощ. Вечера правехме в 7 часа, следваше церемонията, при която се сваляха знамената и се пееха националните химни на всички страни с представители в лагера. Денят приключваше с забави, в които всяка страна изнасяше по нещо. Обикновено си лягахме в 9.30 вечерта.

В неделя сутринта имахме свободно време, а след обяд отидохме на екскурзия до един стар манастир отстоящ на около 20 мили.

В четвъртък вечерта са произведоха спортни състезания. В петък, нашия последен ден, пристигнаха група официални лица от Червения кръст на посещение в лагера. Преди обяд се произведе голямо състезание по ориентировка и червенкръстско дело. Вечерта за закриване на лагера направихме огромен лагерен огън и дълго време пяхме най-различни песни.

На следния ден трябваше да станем рано, тъй като автомобилите дойдоха рано да ни вземат в 8 часа. Беше ми така мъчно да се разделя с всички тези нови приятели, въпреки че се надявам един ден да ги видя отново.

От английски — Паничерка

Шведски младежки-червенкръстски край лагерния огън

експреса за Стокхолм. Това беше едно дълго пътешествие и ние трябваше да се прехвърляме на три пъти докато достигнем в 5 часа вечерта. На гарата ни очакваха автомобили, за да ни закарат в лагера отстоящ на 10 мили от гарата.

Това бе една красива местност заобиколена от всякъде с гори. Лагерът обкръжаваше къщата,

* Ученицката Патриция Дрю от средното училище в Труроу Коридал, членка на Британския младежки Червен кръст дава в този репортаж описание на прекарването си в един лагер на Шведския младежки Червен кръст, където тя е била изпратена заедно с още 4 свои другари.

Организационен живот

БМЧК има свой имот за постоянен лагер-школа

БМЧК е чувствувал винаги нужда от място край брега на Черно море, където да може да си устрои постоянен лагер-школа за червенокръстци от цялата страна. Върховното управление направи постъпки пред народната община на с. Бяла, варненско. В резултат на тези постъпки общинският съвет на селото с протокол държан на 23 август 1947 год. отпусна бесплатно на Българския младежки Червен кръст място от около 50 декара покрай брега на Черно море. Делегация в състав Ст. Райчинов, адм. секретар на Върховното управление и Г. Големанов отпътуваха за с. Бяла и там на място оточниха границите на отпуснатия имот. Самият имот заема началото на носа „Св. Атанас“ в дъното на тих залив. Плажът тук има южно изложение.

Върховното управление на БМЧК изказва най-дълбока благодарност на Беленската народна община за шедрото дарение и на Г. Големанов за ценното съдействие при издирване на имота и оточняване границите му.

Ставайки притежатели на такъв ценен имот, за Върховното управление, областните управления, клоновете и всички български червенокръстци възниква задължението да станат добри стопани. Ние трябва да организираме и обзаведем образцово нашия бъдещ лагер-школа на Черно море. През учебната 1947/1948 година Върховното управление ще проведе акция сред всички червенокръстци в нашата страна за подпомагане организирането на нашите лагери. А областните управления във Варна и Бургас, бидейки най-близо до имота, трябва да положат особени грижи за мястото, като организират бригади от червенокръстци, които да работят по облагоурояването на имота и подготовката му за строеж.

Със собствени сили да изградим наш образцов лагер-школа.

Във Върховното управление на БМЧК се получиха редица писма от червенокръстци-бригадери в националната младежка строителна бригада „Г. Димитров“. Тук поместваме едно от тези писма.

Драги ръководители,

Тук работата ни е доста тежка, обаче, чрез труд и старание преодоляваме всички пречки и работата върви добре и бързо. Работя наедно с всички бригадери от ядрото. До вчера бяхме ношна смяна и работехме вечер от 10 ч. до 6 ч. сутрин, после

се връщаме, мием се, закусваме и лягаме да спим до 2 часа. След обед имаме културно-просветен час и след него спорт и разни други занимания. Скоро започваме работа 2-ра смяна от обяд 2 ч. до 10 ч. вечерта.

Приемете бодр бригадирски поздрав от бригадите при с. Храбърско.

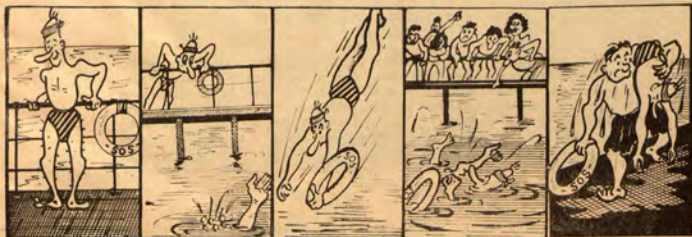
„Аз служа“.

Г. Масларски

рис. П. ПЕТРОВ

„О П А С И Т Е Л“

Текст ЕМИЛИЯ

Над морето дреме моста,
а над моста — летен зной, ...
Подсънуват само поста
на спасител-серой, ...

Той внезапно забелязва
над вълните лещи крак
и подхвърля го каляк
— Но! да се удали лав 2, ...

Нама време за размисъл —
там сега човешк жре! ...
И сплителт ползва
към дълбото море, ...

Слушати из водата
под разлетения свод —
гледай как мекси борбата
за човешките живот! ...

А след мек... на моста викал
мъжът лъжлив в мексест —
той е свикнал „да мекс“
със „святителя“ лъжест! ...

На корицата е снимката на червенокръстцата Велю Иванов, ударник-бригадир от линият Шампа—Сараево

БЪЛГАРСКИ МЛАДЕЖКИ ЧЕРВЕН КРЪСТ ДОСТАВЯ:

1. Млад юнак — здравеняк — здравни стихове и поеми за деца и юноши от Ас. Босев, цена 100 лв.
2. Момчето Мирко — пиеса в 3 действия от Д-р Н. Манолов.
3. Аз служа — детска пиеса в 1 картина от К. Воденичарова — 20 лв.
4. Как изреливият Гого обикна водата много — пиеса в 1 картина от К. Воденичарова, цена 20 лв.
5. Марш на червенокръстите — 15 лв.
6. Кратък курс по майчинство и детство — 15 лв.
7. Театри за курсовете по първа и бърза помощ — безплатно.
8. Ръководство за санитарна подготовка на червенокръстеца — 180 лв.
9. Устав на Българския Младежки Червен Кръст — безплатно
10. Идеини насоки на БМЧК и мястото му сред другите младежки организации — доклад на д-р Г. Ангелов, председател на БМЧК, пред първата Национална конференция — безплатно.
11. Да бъдем чисти и здрави — 32 стр. двуцветен печат.

Под печат:

Трицветен блок—календар за 1948 год.

Книгите могат да се набавят от Б. М. Ч. К., бул. „Дондуков“ 63, чекова сметка 4.000 —

Червенокръстци до III прогимназиялен клас,
запишетете се за отличното детско списание

„З Д Р А В Е Ц“

Редактори: Трайко Симеонов, д-р Пелин Велков и Катя Воденичарова

По решение на Върховното управление на БМЧК поетото от Български младежки Червен кръст сп. „Детско здраве“ се преименува в сп. „Здравец“. Записалите се абонати за „Детско здраве“ продължават да бъдат абонати и на новото списание „Здравец“.

Адрес: бул. „Дондуков“, 63, тел. 2-66-18. Годишен абонамент 150 лв.

За повече от 5 абонати се прави обичайната отстъпка.

Суми внасяйте по пощенска чекова сметка 11.100

СЪДЪРЖАНИЕ

БМЧК и бригадирското движение — Нешо Пейчев, подпредседател на БМЧК;
Един е пътя на нашите два народа — път на все по-тясно сътрудничество — Типолд Миодраг; Червенокръстците в труд бляха и изграждаха младежкото единство на Шамац—Сараево — Славчо Виденов; На линията Шамац—Сараево — Величко Николков; На бригада в Чехословакия — К. Воденичарова; В една приказна страна — Ив. Ягличев; Самолетът в помощ на санитарната служба — П. Петров; Дребна работа — фейлетон — Емил Ро; На един международен червенокръстки лагер — Патриция Дрю; Организационен живот.

Редактор АЛЕКО ГОЛЕМАНОВ — Уредник ЕМИЛ РОБОВ — Художник КАРАНДАШ

Фото-сътрудник Т. СЛАВЧЕВ

Адрес: бул. Дондуков 63, тел. 2-66-18, чек. сметка 4000

Книга деветта се отпечата в печатницата „НИСИ“ ул. Цар Симеон, 120